

neopodstatnil podmínky druhého odstavce § 1295 obč. zák., an nevedl pro ně určitých okolností, neuváděje ani, jaká měl aktiva a pasiva, jaké úhrady byly úvěrnímu ústavu poskytnuty na krytí, a čím odůvodňuje, že úvěrní ústav věděl o aktivnosti a dostatečnosti úhrady, a proč jednal tedy neslušně v úmyslu, by dovolatele poškodil. Proto není žalobní nárok podle § 1295 druhý odstavec obč. zák. opodstatněn žalobcovým přednesem.

Čís. 9757.

To, co bylo plněno, třebaš nuceně, na základě právoplatného rozhodnutí, nelze žádati zpět, i když bylo rozhodnutí právně mylné, leda že by bylo zase zrušeno.

(Rozh. ze dne 21. března 1930, Rv I 219/30.)

Žalobce domáhal se na své manželce vrácení toho, co jí byl plnil na výživném, dohnán byv k plnění exekucemi. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolatel nemůže to, co plnil, byť i nuceně, dohnán byv exekucí, na základě právoplatného rozhodnutí, žádati zpět ani, kdyby snad rozhodnutí to bylo právně mylné a odpůrkyni nárok ten přiznaný přiznán býti neměl, neboť i rozhodnutí právně mylné tvoří mezi stranami právo (§ 12 obč. zák.), leda že by bylo, pokud právní řád k tomu prostředky poskytuje, zase zrušeno, o což se však zde nejedná. Neprávem zaujal dovolatel stanovisko, že prý odpůrkyně vyživovací nárok neměla, že jí tedy neměl býti přiznán a že to, co na základě rozhodnutí jí jej přiznávajícího obdržela, musí prý podle § 1435 obč. zák. vrátiti. Tuto t. zv. kondikci *causa finita* nemá, protože, když rozhodnutí tvořící exekuční titul nebylo zrušeno vůbec, natož *ex tunc*, jak by k naplnění povahy této kondikce třeba bylo, nelze říci, že důvod platů, jež odpůrkyni na základě rozhodnutí toho konal, pominul.

Čís. 9758.

Dlužník, žádaje o knihovní vklad zástavního práva, musí se vykázati plnou mocí zástavního věřitele. Byl-li však žádaný vklad povolen přes to, že se dlužník nevykázal plnou mocí, nemůže si do usnesení stěžovati sám žadatel. Byl-li po podání knihovní žádosti vyhlášen na žadatelovo jmění úpadek, není k rekursu oprávněn ani správce úpadekové podstaty.

(Rozh. ze dne 21. března 1930, R II 90/30.)

K žádosti Josefa N-a povolil knihovní soud, by podle dlužního úpisu ze dne 29. října 1929 bylo vloženo na nemovitosti zástavní právo pro pohledávku Antonína a Filomény N-ových ve výši 50.000 Kč. K rekursu správce úpadkové podstaty v úpadku Josefa N-a rekursní soud knihovní žádost zamítl. Důvody: Podle § 77 knih. zák. může zakročiti o vklad knihovních práv bez plné moci jen ten, v jehož prospěch má býti vklad povolen. Chtěl-li Josef N. jménem manželů Antonína a Filomény N-ových zakročiti o vklad práva zástavního v jejich prospěch, byl by se musil před soudem vykázati jejich plnou mocí a jen na podkladě výslovného zmocnění mohl zakročiti o žádaný vklad. Takovéto písemné zmocnění nebylo však Josefu N-ovi uděleno ani zvláštní listinou ani dlužním úpisem. Soud prvé stolice přezkoumává knihovní žádost podle stavu v době, kdy byla předložena (§ 93 knih. zák.). Dodatečné předložení plné moci řečených manželů rekursnímu soudu nemůže vadu napravit.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu Antonína a Filomény N-ových a změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs správce úpadkové podstaty.

Důvody:

Pravdu má rekursní soud v tom, že se dlužník, žádaje o vklad zástavního práva, musí vykázati plnou mocí zástavního věřitele. Stačí v této příčině odkázati k zdejšímu rozhodnutí uveřejněnému ve sb. n. s. pod čís. 950. Ale z toho neplyne, že, byl-li žádaný vklad povolen přes to, že se dlužník plnou mocí nevykázal, může si proti usnesení stěžovati sám žadatel. Mohli tak učiniti jen zástavní věřitelé Antonín a Filoména N-ovi, kteří však rekurs nepodali. Nebyl-li však oprávněn k rekursu žadatel Josef N., na jehož jmění po podání knihovní žádosti byl vyhlášen úpadek, nebyl k rekursu oprávněn ani správce jeho úpadkové podstaty, jak správně bylo doličeno v dovolacím rekursu. Rekursní soud měl rekurs správce úpadkové podstaty Josefa N-a odmítnouti pro nedostatek oprávnění k rekursu a pochybil, neučiniv tak, nýbrž pustiv se do věcného vyřízení.

Čís. 9759.

Bylo-li manželství pravoplatně rozloučeno bez viny manželů, jsou bezpředmětné rozsudky nižších soudů, vyslovující rozvod z viny obou manželů.

Od doručení rozsudku dovolacího soudu, jímž vyslovena rozluka bez viny stran, nepřísluší již manželce nárok na výživné.

Při rozvodu může i nevinná manželka žádati na nevinném manželovi výživné.

(Rozh. ze dne 21. března 1930, Rv II 477/29.)